

ZOEKEN NAAR EEN COMPUTER IN EEN TOMATENBERG

Arie Roos stond wijdbeens op het natte asfalt van een parkeerterrein langs de autoweg Toulon-Avignon. Zijn ronde sproetenhoofd werd beschenen door een van de spaarzame lichtbollen die de parkeerplaats rijk was. Het witte licht deed zijn gezicht lijken op een volle maan, met diepe kraters op de plaatsen waar schaduwen vielen en een ontploffing op het noordelijk halfrond waar zijn stugge, rode haar als een warrige wolk rondzweefde.

Links van hem trok een onweer weg. Enkele paarse en okergele bliksemflitsen verlichtten een paar keer per minuut de contouren van heuvels, als inleiding van gerommel dat leek op dat van een bowlingbal die langzaam over een hardhouten baan rolt.

Arie luisterde vaag naar de donderslagen in de verte en het gesprek aan zijn voeten.

Zuinige Jan Prins was met zijn Amerikaanse vriend Bob Evers de stand van zaken aan het doornemen en ze waren het helemaal eens. Zoals zo vaak waren ze licht beschadigd geraakt en daar waren ze over aan het zeuren. Zolang er actie was, hadden ze zich van builen niets aangetrokken, maar nu het strijdgewoel voorbij was, waren ze eendrachtig aan het klagen en jammeren.

Jan zat met een bil op een groot stuk steen en bescheen zichzelf met een zaklantaarn.

‘Waarom moeten avonturen nou altijd uitlopen op blutsen en blaren?’ vroeg hij kwaad. ‘Als je later terugdenkt aan een avontuur dan lijkt het zo mooi en spannend, maar in werkelijkheid is het één grote aaneenschakeling van minirampen. Je scheurt je kleren,

je schramt alle vel dat niet met kleding is bedekt en je wordt langzaam maar zeker zo smerig dat je drie badbeurten nodig hebt om jezelf niet meer te ruiken.’ Hij snoof diep. ‘Neem ons nou. We zitten al dagen achter de Italiaan Borrini aan en wat hebben we bereikt?’

Transpirerende oksels, 389 doorns van braambossen in ons lijf en gevoelige neuzen en nekken.’

‘Slaap,’ viel Bob hem bij. Hij zat op zijn hurken tegen een dennenstam geleund en was in de weer met een buisje jodium. ‘Vergeet de slaap niet. Jullie hebben gisteren in een Italiaans motel liggen knorren, maar ik ben ruwer behandeld. Terwijl jullie lagen te dromen ben ik neergeslagen, in een kofferbak vervoerd door een kwart van het bergmassief dat jullie Alpen noemen en in de berm van een bergweg gedropt, waarna een plaatselijke klabak me voor volksvijand nummer een hield.’ Hij hield het buisje jodium omhoog en probeerde te zien hoeveel er nog inzat. ‘Nog een tref dat er een ehbo-doos in de vrachtwagen lag die we hebben veroverd. Jodium, vijf meter pleister en een pincet, het zou bij de standaarduitrusting van avonturiers moeten behoren.’

‘En toch gaan we door,’ zei Jan. ‘We zouden een hotel kunnen opzoeken en drie dagen kunnen gaan slapen, maar dat doen we niet. O nee, wij gaan op een druipende parkeerplaats zitten om de grootste schade te repareren en om te bekijken of we nog meer butsen kunnen oplopen. En waarom, waarvoor, voor wie, voor wat?’

Bob schudde de jodium en boog zich voorover. ‘Voor de lol. Voor de gewone, ordinaire, platte lol. We moeten een soort virus hebben, waarschijnlijk gekregen in de Stille Zuidzee toen we voor het eerst voor ons hachie

moesten vechten. Het is in ons bloed gaan zitten en het jut ons op. Een ordentelijke jongen gaat naar de polikliniek van een ziekenhuis als hij wat heeft, maar wij zoeken een rustig hoekje op een parkeerplaats vol sinaasappelschillen, lege colablikjes en resten stokbrood, smeren ons vol met jodium en vragen ons af waar we de volgende klap op onze kop kunnen halen.'

Jan knikte. 'Ben ik met je eens,' zei hij. 'We hebben een avonturenvirus. Of een vijandvirus, het is maar net hoe je het ...